

מיניות קבלית

I. מיניות אלוקית

זוהר כרך ג (ויקרא) פרשת אחרי מות | דף סא עמוד ב -- דף סב עמוד א

ת"ח כתיב (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן האי נהרא אתפשט בסטרוי בשעתא דמזדווג עמיה בזווגא שלים, (כדי) האי עדן (זווגא) בההוא נתיב דלא אתידע לעילא ותתא, כמה דאת אמר (איוב כח:ז) נתיב לא ידעו עיט ואשתכחו ברעותא (שמות עז נה סב ב) דלא מתפרשן תדירא חד מחד, כדין נפקין מבוועין ונחלין ומעטרי לבן קדישא בכל אינון כתרין כדין כתיב (שיר ג) בעטרה שעטרה לו אמו, ובההוא שעתא ירית ההוא בן אחסנתא דאבוי ואמיה כדין הוא אשתעשע בההוא ענוגא ותפנוקא,

ותאנא בשעתא דמלכא עלאה בתפנוקי מלכין יתיב בעטרוי כדין כתיב עד שהמלך במסבו נרדי נתן ריחו דא יסוד דאפיק ברכאן לאזדווגא מלכא קדישא [דף סב עמוד א] במטרוניתא (בהא דרגא) וכדין אתייהבון ברכאן בכלהו עלמין (ונפקין) ומתברכן עלאין ותתאין

והשתא הא בוצינא קדישא מתעטר בעטרוי דהאי דרגא והוא וחברייא סליקו תשבחן מתתא לעילא והיא מתעטרא באינון תשבחן, השתא אית לאפקא ברכאן לכלהו חברייא מעילא לתתא בהאי דרגא קדישא נהר – בינה, עדן – חכמה, מלכא עלאה – תפארת, בוצינא קדישא – רשב"י

זוהר - האדרא זוטא כרך ג (דברים) פרשת האזינו | דף רצ עמוד א

זקף ר"ש יודי וחדי אמר ודאי עידן הוא לגלאה וכלא אצטריך בשעתא דא, תאנא בשעתא דעתיקא קדישא סתימאה דכל סתימין בעא לאתקנא כלא אתקין כעין דכר ונוקבא, באתר דאתכלילו דכר ונוקבא לא אתקיימו בקיומא אחרא (ס"א כעין דכר) אלא דדכר ונוקבא, והאי חכמה כללא דכלא כד נפקא ואתנהיר מעתיקא קדישא לא אתנהיר אלא בדכר ונוקבא, דהאי חכמה אתפשט ואפיק מיניה בינה ואשתכח דכר ונוקבא הוא, חכמה אב בינה אם, חכמה ובינה בחד מתקלא אתקלו דכר ונוקבא, ובגינייהו כלא אתקיים בדכר ונוקבא דאלמלא האי לא מתקיימין. שירותא דא אב לכלא אב לכלהו אבהן אתחברו דא בדא ונהירו דא בדא, (חכמה אב, בינה אם, דכתיב (משלי ב) כי אם לבניה תקרא) כד אתחברו אולידו ואתפשט מהימנותא, באגדתא דבי רב ייבא סבא הכי תאני מהו בינה אלא כד אתחבר דא בדא יו"ד בה"א אתעברת ואפיקת בן ואולידת ובגין כך בינה אקרי, בן י"ה שלימותא דכלא, אשתכחו תרווייהו דמתחברן ובן בגווייהו. כללא דכלא בתקונייהו אשתכח שלימותא (נ"א בן י"ה תרווייהו דמתחברן ובן בגווייהו, בתקונייהו אשתכח שלימותא דכלא כללא) דכלא אב ואם בן ובת,

II. מיניות אנושית

זוהר כרך א (בראשית) פרשת ויחי דף ריט עמוד ב

כל מאן דאפיק זרעיה בריקניא אקרי רע ולא חמי אפי שכינתא

זוהר כרך א (בראשית) פרשת וישב דף קפח עמוד א

ות"ח בכל אינון חובין דאסתאב בהו ב"נ בהאי עלמא דא איהו חובא דאסתאב ביה ב"נ יתיר בהאי עלמא ובעלמא דאתי מאן דאושיד זרעיה בריקניא ואפיק זרעא למגנא בידא או ברגלא ואסתאב ביה

אגרת הקודש, (Critical Edition, Seymour Cohen, Jason Aronson, 1994)

הדרך ראשון במהות החבור. דע כי חבור האדם אל אשתו נחלק לשני דרכים. הדרך האחד הוא כי חבור זה הוא ענין קדוש ונקי כשיהיה הדבר כפי מה שראוי ובזמן הראוי ובכונה הראויה. ואל יחשוב אדם כי בחבור הראוי יהיה גנאי וכיעור חלילה מזה כי החבור הראוי נקרא ידיעה. ולא לחנם נקרא כך כאמרו וידע אלקנא את חנה אשתו (שמואל א, א:יט). והסוד כי טפת הזרע כשהיא נמשכת בקדושה ובטהרה נמשכת ממקום הדיעה והבינה שהוא המוח. וידוע שאלו לא היה בדבר קדושה גדולה לא היו קורין אל החבור ידיעה. ואין הדבר כאשר סבר וחשב הרב ר' משה ז"ל במורה הנבוכים בהיותו משבח אל ארסטו על מה שאמ' כי חוש המשוש חרפה הוא לנו חלילה חלילה אין הדבר כמאמר היוני הטמא לפי שיש במאמרו זה שמץ מינות שאינו מורגש שאילו היה מאמין שהעולם מחודש בכונה לא היה אומ' כך יוני הארור אבל אנו כת בעלי תורה הקדושה מאמינים שהשם ית' ברא הכל כפי שגזרה חכמתו ולא ברא דבר שיהיה בו גנאי או כיעור שאם נאמ' שחבור הוא דבר של גנאי הנה כלי המשגל הם כלי הגנות והרי השם ית' הוא בראם כאמרו הוא עשך ויכוננך (דברים לב:ו). ואמרו ז"ל במסכת חולין מלמד שברא הב"ה כוונות באדם (נו:). ובמדרש קהלת (קהלת רבה ב:יד) אמרו את אשר כבר עשוהו (קהלת ב:יב) מלמד שהוא ובית דינו נמנו על כל אבר ואבר וכל אחד מהם הושיבוהו

על כנו. ואם כלי המשגל הם דברי גנאי היאך ברא השם ית' דבר שיש בו מום או גנות וחסרון שאם כן נמצא שאין פעולותיו תמימות. והרי אדון הנביאים מכריז ואמ' הצור תמים פעלו (דברים לב:ד). ואומ' וירא אלי"ם את כל אשר עשה והנה טוב מאד (בראשית א:לא)....
73-77

... והבן זה מאד והנה סוד יי' ידיעה שאני רומז לך הוא סוד היות האדם כלול בסוד חכמה ותבונה ודעת. כי האדם הוא סוד החכמה והאשה סוד התבונה. והחבור הטהור הוא סוד הדעת וזהו סוד איש ואשה בסוד דרכי הקבלה הפנימית. ואם כן הנה החבור הוא ענין עילוי גדול כשהוא לפי הראוי והסוד הגדול על זה הוא סוד המרכבות [בכרובים] שהיו מחוברות זה בזה כדמיון זכר בנקבה. ואילו היה בדבר גנאי לא היה מצוה אדן העולם לעשותם ולשים ידותם על מקום הקדוש והטהור שבכל המקומות שהוא על יסוד עמוק מאד. ...
81

אגרת הקודש, (Critical Edition, Seymour Cohen, Jason Aronson, 1994)

... ואם כן ימצא הדמיון סבה גדולה והרהור והמחשבה לצורת הולד ומדותיו כאשר ביארנו. ואחר שהדבר כן הנה ההרהור והמחשבה גורמים להיות הולד צדיק או רשע כאשר המזון גורם כל זה ואם כן צריך כל אדם לנקות מחשבותיו והרהוריו ולזכותם בשעת תשמית [תשמיש] ולא יהיה מחשב בדברי עבירה וזימה ולא יחשוב רק בדברים קדושים וטהורים ויפנה מחשבותיו מכל הרהור רע ונטהרים [ויטהרם] ויהיה מחשב בצדיקים הטהורים והקדושים אנשי מדע וחכמה ובינה כי אותם המחשבות יחולו על הזרע ויצירוהו כצורתם בשעת תשמיש. וכן ראוי לו שיהיה מישיב דעת אשתו ומשמחה ומכינה ומסעדה בדברים המשמחים את הלב כדי שתהיה גם היא מוסכמת למחשבות טהורות וזכות ויהיו שניהם אחדים בדבר המצוה כי אז תקשר מחשבתם כאחד ותהיה שכינה שרויה ביניהם ויוליד בן כפי הצורה הטהורה שיציריו.
141-143

זוהר - רעיא מהימנא כרך ג (במדבר) פרשת פנחס דף רכו עמוד א-ב

זכאין אינון אברים דמתקדשי בשעת תשמיש דאינון עצי [דף רכו עמוד ב] העולה דאחידן בהון אשין קדישין שם ידוד דאחיד באשין דלהון ובג"ד (ישעי' כד) באורים כבדו יי' ע"ד כבשי דרחמנא דהיינו את הכבש אחד תעשה בבקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים,

רמ"ק, אור יקר, ס' טז, ע' נה-נו, על זהר פ' פנחס, ח' ג, דף רכו עמוד א-ב

זכאין אינון אברים וכו', זו מעלה נפלאה על הקודמת והיא מעלת אברהם ושרה, והוא שלא לבד שיקדש עצמו בשעת הולדת הולד לטהרו כדקאמר לעיל **דאתעבידו כדקא יאות** אלא עוד אפילו מניקה או עוברה יקדש עצמו בשעת תשמיש כי יהיה ייחודו ממש במקום קרבן לקשר אותיות יהו"ה ומעלה עליו הכתוב כאלו הקריב קרבן ריח נחוח ליהו"ה, ואבריו עצי עולה, ואשין הם אש שבו ואש שבה. ושם יהו"ה נאחז באשין דלהון. וסוד זה הוא **כבשי דרחמנא** בסוד זווגו. ולענין קידוש זה אבאר קצת. ראשונה ירחוץ ידיו מחצות ואילך ויטהר מחשבותיו ויפנה מחשבתו מכל מחשבה רעה. ומה גם אם יהרהר תשובה מחטאיו ויתפלל ויתוודה עליהם. ואם יהיה הזווג להוליד יתפלל על עונו ולקונן שיהיה זרע הגון כפי כוונתו, ואחר כך ישמחנה בדברי מצוה ויקרב דעתה אל הקדושה ויטיב כוונתה כפי כחו. ואחר כך יכוון בסוד החבוק שהוא בחינת התפארת והיא בחינת המלכות. ויחבק תחלה בזרוע שמאל תחת לראשה ויכוון בסוד הגבורה האוחזת במלכות בבחינת השמחה אל הזווג לא בחינת הדין. ואחר כך בימין יחבק מלמעלה לראשה כדי לכלול האהבה בימין ובשמאל. ואחר כך יכוון בייחוד ארבעה פנים שני פני הנקבה ושני פני הזכר שהם ארבעה ארבעה אותיות יהו"ה, וארבעה זרועות הם ארבע כנפים שהם שם אדני"י וירמוז אל ייחוד שם יאהדוני"ה, ואחר כך בייחוד כל הגוף יחד ראש בראש, ושאר הגוף שהם עשר ספירות בראש ראשונות, ושתי זרועות חסד וגבורה, ובתרי שוקין נצח והוד, ובאמה היסוד, ובגוף התפארת, והוא א"ח תשע ספירות נקשרות עם ד' שהיא הנקבה, על ידי י' עוקץ הד' שהוא אות הברית המקשר שני הגופים, שהיא אין לה אות ברית יסוד והוא משלימה, ואותו האבר חציו כלול בה וחציו כלול בו והיינו ייחוד זכר ונקבה בענין שבו עשר ובה עשר. והיינו סוד עשרה עשרה הכף בשקל הקדש, ועשר שלה ממטה למעלה במציאות תיקון הגוף, ועשר שלו ממעלה למטה בתיקון הגוף, ויכוון בשבע נשיקות אל סוד חבור פנימיות הספירות בסוד רוחא ברוחא כדפירשנו כספ"ר בשער מהות והנהגה, ושבע נשיקין שבע ספירות מיוחדות ונקשרות בשלש ראשונות שהם פ"ה שבראש המלכות שבשלש ראשונות, ויכוון בייחוד עינים וחוטם זה בזה,

ויכוון בתנועתו אל סוד בחינת היסוד האוסף הזרע והאור מהחכמה העליונה, ומשם יכוון בכל כוונתו להמשיך ממוחא דהיינו חכמה שבכתר מוחא דאריך אל מוחא דזעיר חכמה ממש, ומשם אל הבינה בסוד התיקונים תיקוני דרישא, ומשם אל דרך קו האמצעי אל תרין ביעין דדכורא מבשלים ומתקנים אותו ונתן ליסוד, ודרך בו עובר ויוצא מסוד י' של שם חכמה י' שבשם יהו"ה אל י' של שם אדני"י דאיהי טיפה כלולא מעשר, וזה יהיה בעת נתינת הטפה ממנו אליה